

POSTANOWIENIE

26 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Maciej Kowalski

na posiedzeniu niejawnym 26 czerwca 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Suwałkach
z 30 grudnia 2021 r., I Ca 296/21,
wydanego w sprawie z powództwa E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuraturze Okręgowej w Ł.
o naruszenie posiadania,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. zasądza od E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej
Rzeczypospolitej Polskiej 240 (dwieście czterdzieści) złotych
tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego z odsetkami
w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu
świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia
doręczenia niniejszego orzeczenia E. spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością w W. do dnia zapłaty.**

(a.z.)

UZASADNIENIE

Powódka E. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (obecnie w W.) wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach z 30 grudnia 2021 r.

Skarżąca wskazała art. 386 § 2 i 4 k.p.c., art. 378 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. i art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c., jako przepisy prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny.

Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego wyroku powódka przedłożyła dokumenty w postaci: 1) odpisu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z 20 stycznia 2021 r., w sprawie [...] wraz z uzasadnieniem oraz 2) odpisu postanowienia Prokuratura Okręgowego w Ł. z 18 sierpnia 2021 r. w przedmiocie umorzenia śledztwa.

Powódka podniosła, że zobowiązania wynikające ze stosunku najmu pomieszczeń, których przywrócenia posiadania domagała się w postępowaniu zakończonym zaskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach, w zakresie obowiązku zapłaty na rzecz wynajmującego czynszu za okres, w którym pozbawiona została posiadania przedmiotu najmu, były przedmiotem sporu sądowego z wynajmującym. Na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z 20 stycznia 2021 r. skarżąca została zobowiązana do zapłaty na rzecz wynajmującego czynszu i kosztów procesu w łącznej kwocie 210 182,92 zł. Zasądzona przywołanym wyrokiem kwota 195 014,92 zł obejmuje czynsz za okres, w którym powódka pozbawiona została posiadania przedmiotu najmu, na skutek bezprawnych działań organów ścigania.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o jej odrzucenie i zasądzenie od skarżącej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów postępowania wywołanych wniesieniem skargi według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy przy ocenie wyroku z punktu widzenia art. 417¹ § 2 k.c. oraz art. 424¹ k.p.c. istotne

znaczenie ma tylko treść rozstrzygnięcia; wyrok może być zgodny z prawem, tj. w sposób prawidłowy orzekać o przedstawionym pod osąd roszczeniu, mimo obrazy - także licznych, a nawet powodujących nieważność postępowania - przepisów prawa procesowego. Hipotetyczna niezgodność z prawem może dotyczyć wyłącznie przepisów prawa materialnego, będących lub - mimo konieczności ich zastosowania - niebędących podstawą orzeczenia co do istoty sporu (zob. np. postanowienia SN: z 30 września 2008 r., III CNP 50/08, OSNC-ZD 2009, nr 2, poz. 59, i postanowienie SN z 24 października 2024 r., I CNP 110/23).

W konsekwencji wskazanie przez skarżącą wyłącznie przepisów prawa procesowego jako przepisów, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny nie może być uznane za prawidłowe i tym samym uniemożliwia przyjęcie, że jej skarga spełnia wymagania określone w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Skarga powódki nie czyni także zadość wymaganiu uprawdopodobnienia, że przez wydanie zaskarżonego wyroku doszło do wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W świetle utrwalonego orzecznictwa konieczne jest w tej mierze przeprowadzenie odrębnego wyводу przekonującego, że szkoda powstała, określającego jej rozmiar i czas powstania oraz postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem. Skarżąca powinna przytoczyć wszelkie znane jej fakty dotyczące tych okoliczności, pozwalające na ocenę prawdopodobieństwa powstania szkody i koniecznego związku przyczynowego. Powinna także powołać dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (zob. np. postanowienia SN: z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16; z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141, i z 28 listopada 2017 r., III CNP 19/17).

Należy także zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że ma to być szkoda wyrządzona „przez wydanie” zaskarżonego wyroku, co oznacza, że między wydaniem wyroku a szkodą musi zachodzić normalny związek przyczynowy unormowany w art. 361 § 1 k.c. oraz że szkoda musi być - w stosunku do tego wyroku - poniesiona później (zob. postanowienie SN z 22 października 2014 r., IV CNP 23/14).

W okolicznościach sprawy skarżąca nie wykazała, że poniosła szkodę w rozumieniu powyżej wyjaśnionym. Powódka jako źródło szkody wskazuje bowiem w istocie nie orzeczenie, od którego wniosła skargę, ale wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z 20 stycznia 2021 r., w którym skarżąca została zobowiązana do zapłaty na rzecz wynajmującego czynszu i kosztów procesu w łącznej kwocie 210 182,92 zł. Tym samym także ewentualna szkoda w postaci konieczności zapłaty na rzecz wynajmującego przywołanych kwot wystąpiła przed 30 grudnia 2021 r. – to jest przed dniem wydania zaskarżonego przez powódkę wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach.

Sąd Najwyższy wyjaśnił już przy tym, że załączone do skargi odpisy orzeczeń sądów pierwszej i drugiej instancji nie stanowią wystarczającego uwiarygodnienia twierdzeń o poniesionej szkodzie (zob. postanowienie SN z 10 października 2024 r., I CNP 66/23), a nieuzyskanie przez stronę w postępowaniu sądowym oczekiwanej ochrony prawnej nie musi prowadzić do powstania uszczerbku majątkowego (zob. postanowienie SN z 29 czerwca 2016 r., IV CNP 2/16).

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. W świetle tego przepisu skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega zatem odrzuceniu w przypadku, gdy ten środek prawny nie spełnia któregośkolwiek z wymogów o charakterze konstrukcyjnym.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.).

O kosztach postępowania skargowego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 oraz art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ w zw. z art. 424¹² k.p.c. przy uwzględnieniu § 5 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturze Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Maciej Kowalski

(a.z.)

[r.g.]